

Miljødigtet

Jeg ville skrive et digt, men nu står jeg her
og hvisker i skumringen som en måge
spejdende ud i horisonten efter noget

der kun svagt kan formuleres, når man
halvt sovende vakler ud på toilettet
for at komme af med den knugende
fornemmelse i mellemgulvet.

Jeg ville formulere en tanke
men nu ser det ud til
at den er ved at forandre sig
til noget helt andet
der ikke kan håndteres på anden måde
end som plasticaffald på stranden:

Disse stirrende blikke
fra celluloiddukkernes halvt opløste ansigter
de uregerlige strittende blonde lokker
de halvt afrevne lemmer, noget halvråddent tang
et par knuste muslingskaller, de helt døde fisk
maven fyldt *med plastik*, vingerne smurt ind i olie
glinsende flyvefisk der kunne flyve op
imod den nu helt rødmende himmel
som var den blevet flod
som også du burde være i det øjeblik
den nedgående *plastiksol* med sit røntgenblik
giver sig tilkende
bag det lette skydække.